

[Erhard Jakobsen.]

lagde op til diskussionen ved at sige, at hvis ikke andre i det nye folketing ville stille mistillidsdagsordensforslag, så skulle jeg nok gøre det. Jeg prøver ikke at rende fra noget, men jeg siger bare, at det er ganske overflødigt. Det vil i den nuværende situation næsten være umuligt at vælte regeringen mere, end den er væltet, simpelt hen, og derfor tror jeg, at lysten til at vælte noget er uendelig lidt udbredt. Jeg ved i alt fald, at der snarere ville være kapløb om at gøre det, hvis ikke man netop havde den samme tanke, som også er faldet mig ind, at det måske egentlig ikke gør noget, om regeringen selv lægger sig mere ned i de kommende uger, end den har gjort.

Problemet her bliver, hvad folketinget kan lave. Regeringen kan næppe forhindre det. Den kan næppe heller være til særlig stor nytte for arbejdet. Det bliver folketinget, der kommer til at tage sig af det.

Der var ét hovedpunkt i statsministerens tale, som jeg skal gå let hen over, eller skal vi sige hovedpunktet. Det var talen om partiet venstres fremgang. Det har andre sagt en hel del om. Det skal jeg ganske lade ligge ud over måske lige at føje den kommentar til, at det er, som om der er et skæbnefællesskab mellem partiet venstre og partiet centrum-demokraterne, at forstå på den måde, at jo stærkere venstre går frem, jo stærkere går centrum-demokraterne tilbage. Og det har én politisk betydning, som desværre nok kan komme til at påvirke udviklingen uheldigt, navnlig samarbejdet. Det er et spørgsmål, om ikke adskillige, både partiledere, menige og vælgere, vil drage den konsekvens, at hvis man vil drive det til noget i politik, så er det i hvert fald ikke samarbejde, man skal sigte på; så er det at køre sine standpunkter helt op i et hjørne og fortælle vælgerne, at her ligger løsningen, og at her skal det gøres. Det er øjensynlig det, man får stemmer på, og det kunne jo friste nogen. Jeg skal straks sige, at det frister ikke os. Vi ved alt for vel, at der kommer en dag efter denne, og den imødeser vi uden lyst og uden bitterhed af nogen art.

Ellers har jeg i øvrigt kun få kommentarer. Jeg er nærmest ét stort spørgsmålstegn. Mit første store spørgsmål er dette: Hvor står vi overhovedet? Hvad er egentlig vor situation? Hvad er egentlig vort udgangs-

punkt? Tager vi det finanspolitiske: hvilket underskud skal vi regne med på det kommende års budget? Ingen aner noget om det. Regeringen allermindst. Vi kan gætte på 3½ mia kr., vi kan også gætte på 6½ mia kr., og der er ingen, der tilsyneladende i regeringen bekymrer sig synderligt om, hvorvidt det bliver 3½ mia kr., eller det bliver 6½ mia kr., men vi skal i alt fald have de 25 mill. kr. på lystbåde; dem skal vi i hvert fald have hjem. Man kunne forstå, at det er vigtigt, at de i hvert fald kommer.

Det er dér, diskussionen foregår, og det er jo ganske urealistisk. Vi må, og det må ske i dag, fra finansministeren, for ellers er det meningsløst, at vi giver os til i forskellige udvalg at diskutere noget, vide, hvor stort et underskud på det kommende års budget regeringen er parat til at acceptere.

Når det har nogen betydning, så er det, fordi det spillede en væsentlig rolle, skal vi sige for den gamle regering. Jeg husker, hvordan vi fra nogle partiers side prøvede at presse regeringen til at gå en lille smule ned med overskuddet i det kommende finansår. Det var meget, meget svært at presse regeringen til bare at gå ned på et overskud, der var 1 mia kr. mindre end det, man hidtil havde haft. Så forhandlede man med socialdemokratiet, så røg der 1 mia kr. med det samme. Det var man parat til, ikke over for sine støttepartier, men gerne over for socialdemokratiet, og siden da er det jo gået lysteligt i samme retning.

Regeringen kom selv med en del af sin helhedsplan. Der var vist noget med, at der pludselig røg et par milliarder kroner på ekstra i underskud, men det tog man lyst og muntert, i alt fald før valget. Se, det går ikke. Vi kan ikke føre en seriøs debat i dette folketing, hvis vi ikke ved, at det, vi skal stille imod, er et underskud på ikke over det eller det beløb. Det er helt meningsløst at sætte partier i gang med at piske igennem, at vi endelig får de sidste 50 mill. kr.s besparelser igennem, hvis det så alligevel batter som en skrædder et vist sted, fordi det står over for et underskud, som er kæmpestort i forhold til det.

Dér er der fuldstændig uklarhed, og før man får den debat taget frem i politisk-økonomisk udvalg, må ikke bare finansministeren, men økonomiministerens sige: hvilken betydning skønner regeringen det har i